

Министерски съвет

Портал за обществени консултации

(www.strategy.bg)

Проект на Постановление на Министерския съвет за създаване на Национален координационен механизъм по правата на човека

[линк към консултацията](#)

Информация

Откриване / Приключване: 02.02.2024 г. - 01.03.2024 г. Неактивна

Номер на консултация: #8550-K

Област на политика: Архив - Външна политика, сигурност и отбрана

Тип консултация: Акт на Министерския съвет

Вносител: Министерство на външните работи

Тип носител: Национално

Проект на Постановление на Министерския съвет за създаване на Национален координационен механизъм по правата на човека

Отговорна институция

Отговорна институция

Министерство на външните работи

Адрес: София, София 1040, ул. Александър Жендов 2

Електронна поща: Prjemna@mfa.bg

Документи

Пакет основни документи:

[Проект на Постановление на Министерския съвет за създаване на Национален координационен механизъм по правата на човека ; - вер. 1.0 | 02.02.2024](#)

[Проект на доклад от заместник министър - председателя и министър на външните работи - вер. 1.0 | 02.02.2024](#)

[Становище на дирекция „Модернизация на администрацията“ в администрацията на Министерския съвет - вер. 1.0 | 02.02.2024](#)

[Предварителната частична оценка на въздействието - вер. 1.0 | 02.02.2024](#)

[Становище КМ - вер. 1.0 | 27.02.2024](#)

Консултационен документ:

Справка становища:

Коментари

Автор: Добринка Чанкова (29.02.2024 15:30)

предложение

В чл. 6 следва да се предвиди възможност представители на академични институции да участват в работата на Съвета-правата на човека започват с обучението.

Автор: Ангел Александров (08.02.2024 09:41)

Подкрепям. И се надявам да върши работа:

Как красиво звучи:

„Защитата на правата и основните свободи на човека и спазването на общоприетите международни стандарти в областта на правата на човека е основен приоритет на вътрешната и външна политика на Република България. **Страна сме по основните универсални международни договори на ООН в областта на правата на човека, както и по най-важните конвенции, приети от Съвета на Европа.** Активен участник сме и във външната дейност на ЕС, както и в рамките на човешкото измерение на ОССЕ“

И какво става в действителност с едно от основните права на човека и гражданина – правото на труд?

Подчертавам – става дума за период от 25 години и засягащ стотици хора – обучавали се и обучаващи се в момента във висшите военни училища.

Обективната истина е, че те се намират в положение което е в истинският смисъл на думата ПРОТИВОКОНСТИТУЦИОННО:

Конституцията на Република България, която според чл. 5 е върховен закон и останалите закони не могат да и противоречат, изрично посочва в чл. 16 - „Труда се гарантира и защитава от закона“, а в чл. 48 е още по- недвусмислена- „Гражданите имат право на труд. Държавата се грижи за създаване на условия за осъществяване на това право.“

След Конституцията са международните договори, които веднъж ратифицирани от нашата страна и обнародвани в Държавен вестник, имат примат пред националното ни законодателство. В тази връзка, чл. 23 от Всеобщата декларация за правата на човека в своя чл. 23 постановява: “ Всеки човек има право на труд, на свободен избор на работа, на справедливи и благоприятни условия на труда, както и на закрила срещу безработица.”, а Харта за основните права на Европейския съюз в чл. 15 - „Свобода на избор на професия и право на труд, ал. 1 постановява, че, „всеки има право да работи и да упражнява свободно избрана или приета професия“.

Стигайки до Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България, се натъкваме на следните положения:

Чл. 133 ал. 2 - „Военната служба в мирно време се изпълнява като професия“.

Дотук добре. Логично е да се предположи, че когато човек упражнява професия, той се труди и ползва полагащите му се трудови и осигурителни права.

Чл. 135 ал 2 - „Курсантите са военнослужещи с особен статус“. Тук вече се указва, че курсантите са не друго, а военнослужещи. Логично, щом са такива, е те да изпълняват военна служба, която в мирно време вече е указано какво е. Но във втората част на изречението, започва и юридическия волунтаризъм, защото вече 24 години (от първото използване на тази фраза в отменения ППЗОВС от 23.04. 1999 г.), никой не може да каже кое му е особеното на този статут. Няма такъв документ, следователно всеки може да го тълкува и преиначава както го разбира.

Чл .142 ал. 3 - „Времето за обучение на курсантите не се зачита за трудов стаж“.

Тук вече колизията между нормативните актове става очевидна и за тези които не искат да я видят: Конституцията гарантира право на труд, международните актове по които Република България е страна също, но понеже на курсантите им е приписан някакъв мистериозен „особен статут“, **те изпълняват военната служба по някакъв непрофесионален и нетрудов начин.** Въпреки че, друг начин за изпълнението и в мирно време, освен като професия не е посочен.

Чл. 188 ал. 2- Несъвместимост с военната служба в Министерството на отбраната, структурите на пряко подчинение на министъра на отбраната и Българската армия **е налице, когато военнослужещият:**3. извършва търговска дейност или работи по трудово правоотношение; Тоест - курсанта подлежи на уволнение ако реши самостоятелно да коригира безумието на което е подложен, и упражни гарантираното му от най- висши нормативни актове право на труд. Теоретичен

пример – сключи договор с някой кол център и започне да работи home office от стаята си във военното училище. И се позове на „особеният статут“, според който пък може да изпълнява военна служба без да има трудови и осигурителни права.

Параграф 22 е сатира, но това е фактическа реалност.

История

Начало на обществената консултация - 02.02.2024

Приключване на консултацията - 01.03.2024

Справка за получените предложения

Справка или съобщение.

Окончателен акт на Министерския съвет
